

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯỜI HAI

DƯỢC VƯƠNG TRANG THIẾT TƯỢNG TRẢ THÙ

Cô nói tới đây bất giác vành mắt đỏ hoe.

Hồ Phỉ nói :

-Lệnh sư tử lưng còng vừa bảo vệ lệnh sư phó có dạ thiên tư chỉ thương yêu tiểu đồ đệ. Y nói thế không phải là quá đáng. Tại hạ nhận ra chỉ có một mình cô nương là thương tiếc sư phó.

Trình Linh Tố đáp :

-Tiên sư bình sinh thu bốn tên đồ đệ. Cả bốn người trong một đêm đại ca được gặp hết. Mộ Dung Cảnh Nhạc là đại sư huynh. Khương Thiết Sơn là nhị sư huynh. Tiết Thước là tam sư tử. Tiểu muội nhỏ tuổi nhất, sư phó định không thulàm đồ đệ nhưng ba vị sư huynh sư tử làm nhiều chuyện sai quấy, lão nhân gia sợ sau khi người bách tuế không ai kiềm chế được những hành động tội lỗi của mấy vị nên lúc lão nhân gia tuổi già còn thu tiểu muội làm ấu đồ.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp :

-Bản tính của ba vị sư huynh sư tử nguyên trước không đến nỗi tệ hại, chỉ vì Tam sư tử thành hôn với Nhị sư huynh rồi Đại sư ca kết mối thâm thù. Ba người chẳng ai chịu nhường ai đi đến chỗ không sao vẫn hồi được nữa.

Hồ Phỉ gật đầu nói :

-Có phải đại sư huynh cũng muốn lấy tam sư tử không ?

Trình Linh Tố đáp :

-Những việc này xảy ra lâu rồi, tiểu muội không nhớ rõ. Chỉ biết đại sư ca đã có sư tẩu, tam sư tử lại yêu mến đại sư ca liền đánh thuốc độc cho sư tẩu chết đi.

Hồ Phỉ ủa một tiếng, trong lòng hơi có ý run sợ và cảm thấy học dùng độc lợi ít mà hại nhiều, người tử tế biến thành người tàn nhẫn.

Lại nghe Trình Linh Tố nói tiếp :

-Đại sư ca tức quá, cho tam sư tử uống thứ độc dược thành lưng còng, chân què. Nhị sư ca ngấm ngầm thương yêu tam sư tử, tuy mù đã thành tàn phế, y cũng không rẽ bỏ và kết hôn với mù. Không hiểu tại sao sau khi hai người thành hôn, đại sư ca lại nhớ đến tam sư tử về những điểm hay rồi lại giăng mắc với mù. Gia sư bị ba người làm cho phiền lòng, bất luận giáo huấn cách nào, ba người vẫn phản

phúc rắc rối không sao gỡ ra được. Nhị sư ca là người tương đối chính phái. Y đối với vợ con chung thủy một lòng. Hai người đến bên hồ Động Đình dùng sắt đúc một tòa Dược Vương Trang. Ngoài trang còn trồng thứ Huyết Lật để đề phòng đại sư ca theo dõi nhưng về sau vợ chồng y gây nhiều thù oán trên chốn giang hồ. Tòa Dược Vương Trang lại biến thành nơi ẩn lánh kẻ thù của hai vị.

Hồ Phỉ gật đầu nói :

-Té ra là thế. Thảo nào trên chốn giang hồ người ta đồn đại về Độc Thủ Dược Vương mỗi người một khác. Người thì bảo Dược Vương là lão nho sinh, kẻ lại nói Dược Vương là đại hán thô hào. Có người bảo là một mục đàn bà lưng ngù, lại có người nói là một vị lão hòa thượng.

Trình Linh Tố đáp :

-Độc Thủ Dược Vương chân chính là ai thực là khó nói quá. Gia sư vốn không thích cách xưng hô này. Lão nhân gia bảo " Ta sử dụng độc vật là để trị bệnh cứu người. Ai kêu ta bằng Dược Vương, ta lấy làm hổ thẹn không dám nhận. Bên trên thêm hai chữ Độc Thủ thì ra Vô Sân lão hòa thượng muốn giết người thế nào cũng được hay sao ? " Vì gia sư nổi danh sử dụng độc vật mà ba vị sư huynh sư tỷ lại lạm dụng, có khi hại lầm người tử tế nên bốn chữ Độc Thủ Dược Vương đồn đại vang dội trên chốn giang hồ. Gia sư không cho ba vị sư huynh sư tỷ tiết lộ họ tên cùng lai lịch mọi người. Do đó ở đây xảy ra vụ án mạng hạ độc ly kỳ, người ta cũng đổ lên đầu Độc Thủ Dược Vương. Đại ca bảo có oan uổng hay không ?

Hồ Phỉ hỏi :

-Sao tôn sư không ra mặt biện minh cho thiên hạ biết ?

Trình Linh Tố thở dài đáp :

-Vụ này biện minh cũng rắc rối lắm.

Cô nói tới đây thì đã nấn bóp và buộc thuốc xong cho Hồ Phỉ. Cô đứng dậy nói tiếp :

-Đêm nay chúng ta còn lại hai việc khẩn yếu phải làm. Một là lấy thuốc giải Đoạn Trường Thảo, hai là trị thương cho Tiểu Thiết, con của nhị sư ca. Nếu không...

Đột nhiên cô dừng lại tủm tủm cười.

Hồ Phỉ nói theo :

-Nếu tại hạ nghe lời cô thì hai việc này dễ dàng quá rồi nhưng hiện giờ không khỏi tổn công rất nhiều.

Trình Linh Tố cười đáp :

-Đại ca biết vậy là hay. Chúng ta đi thôi.

Hồ Phỉ trở vào Mộ Dung Cảnh Nhạc nằm dưới đất hỏi :

-Lại mời ông bạn này vào bờ hay sao ?

Trình Linh Tố cười đáp :

-Phiền đại ca giùm cho.

Hồ Phỉ liền xách Mộ Dung Cảnh Nhạc bỏ vào trong bồ, xỏ đòn gánh quẩy trên vai.

Trình Linh Tố đi trước dẫn đường tiến về phía tây nam. Đi chừng ba dặm thì đến trước căn nhà nhỏ. Cô cất tiếng gọi :

-Vương đại thúc ! Đi thôi !

Cánh cửa kẹt mở, một hán tử toàn thân đen sì quày gánh đi ra.

Hồ Phỉ nghĩ bụng :

-Lại một chuyện kỳ quái nữa.

Nhưng chàng nhớ vết xe trước không dám hỏi nhiều, lầm lũi theo sau Trình Linh Tố không rời xa cô ba bước.

Trình Linh Tố quay lại mỉm cười tỏ ý khen gọi là chàng biết nghe lời.

Hán tử kia theo sau hai người không nói nửa lời.

Trình Linh Tố quay về phía bắc. Vào khoảng hết canh tư thì tới ngoài Dực Vương Trang.

Cô lấy trong bồ ra ba bó hoa lam lớn, chia cho Hồ Phỉ và hán tử mỗi người một bó.

Ba người vượt qua hàng cây giẻ đở như máu đến gần tòa nhà sắt đúc. Trình Linh Tố cất tiếng hỏi :

-Nhị sư ca ! Tam sư tỷ ! Có mở cửa cho không ?

Cô hỏi ba câu vẫn không thấy phản ứng, liền nhìn hán tử gật đầu.

Hán tử đặt gánh xuống. Một đầu đòn gánh là cái bễ thợ rèn.

Hán tử thổi bễ đốt than đỏ làm cho sắt thép chảy ra. Đúng là một tên thợ rèn. Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ.

Chỉ trong khoảnh khắc, hán tử đã nung sắt chảy ra nước rồi sờ kẽ nứt trên nóc nhà sắt mà rơi vào. Té ra đây là cửa sổ bị gắn kín lại.

Khương Thiết Sơn, Tiết Thước tuy ở trong nhà nhưng ứ ký Trình Linh Tố không dám ra ngăn cản.

Trình Linh Tố thấy tòa nhà sắt bao nhiêu kẽ hở mười phần đã vít đến tám, chín. Người trong nhà chẳng còn cách nào phá vậy để ra được nữa. Cô liền nhìn Hồ Phỉ vẫy tay. Hai người vượt qua đầu cây giẻ tiến về phía tây bắc mấy chục trượng. Nơi đây toàn là những tảng đá lớn rải rác khắp mọi chỗ.

Trình Linh Tố vừa cất bước vừa đếm. Cô đi về phía đông mấy bước lại qua hướng tây mấy bước rồi nói khẽ :

-Đây rồi !

Cô thấp đèn lồng lên soi thì thấy giữa hai tảng đá lớn có một cái huyết động lớn bằng miệng bát. Trên động lại có một tảng đá gác lên.

Trình Linh Tố khẽ nói :

-Đây là lỗ thông hơi của họ.

Cô thấp nửa cây nến còn lại đặt ở cửa động rồi cùng lùi ra xa đứng trông.

Cây nến vừa thấp lên rồi những tia khói vàng lợt theo gió chuồn vào trong động.

Hồ Phỉ nhìn tình trạng này đem lòng kính sợ thủ đoạn của Trình Linh Tố. Chàng tự hỏi :

-Những người trong nhà sắt hít phải khói độc liệu còn sống được chăng ?

Chàng không khỏi sinh lòng lân mẫn. Làn khói nhẹ này khó mà phát giác được, dù cho có phát giác thì vít lỗ thông hơi rồi cũng bị ghệt thở mà chết, chỉ khác nhau ở chỗ chết mau hay chết chậm một lúc.

Chàng tự hỏi :

-Chẳng lẽ ta đã ngó thấy hành động tàn độc tuyệt diệt môn hộ mà không ngăn cản ?

Lại thấy Trình Linh Tố cầm cái quạt nhỏ khẽ quạt khí vào qua huyết động. Hồ Phỉ không nhìn được nữa đứng phắt dậy hỏi :

-Linh cô nương ! Giữa sư huynh sư tỷ và cô có mối thù không cởi được hay sao ?

Trình Linh Tố hững hờ đáp :

-Không có đâu.

Hồ Phỉ lại hỏi :

-Phải chăng lệnh sư để di mệnh sai cô nương thanh lý môn hộ ?

Trình Linh Tố đáp :

-Hiện giờ chưa tới bước đường này.

Hồ Phỉ ngập ngừng :

-Thế thì... thế thì...

Trong lòng quá xúc động, chàng không biết hỏi cách nào nên không thốt ra lời được.

Trình Linh Tố quay đầu lại lạnh lùng hỏi :

-Chuyện gì vậy ? Sao đại ca có vẻ cấp bách như thế ?

Hồ Phỉ định thần lại đáp :

-Nếu lệnh sư ca, sư tỷ chưa đến trình độ không giết không được, tưởng cô nương nên mở đường cho họ cái ác tông thiện.

Trình Linh Tố nói :

-Phải rồi ! Gia sư cũng bảo vậy.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp :

-Đáng tiếc đại ca chưa gặp được gia sư, không thì một già một trẻ nhất định ý hợp tâm đầu.

Miệng cô nói tay vẫn không ngớt quạt khói vào trong nhà sắt.

Hồ Phỉ ãi đầu ngập ngừng hỏi :

-Khói độc này... khói độc này làm chết người thì sao ?

Trình Linh Tố đáp :

-Ủa ! Té ra Hồ đại ca của tiểu muội đại phát từ bi. Tiểu muội đang muốn cứu mạng người chứ không phải làm việc thương thiện hại lý.

Cô nói rồi quay lại nhoén miệng cười, vẻ mặt rất khả ái.

Hồ Phỉ đỏ mặt lên. Chàng tự thẹn vì mình ngu ngốc. Tuy chàng không hiểu tại sao quạt khói độc vào lại là cứu người nhưng trong lòng chàng cũng cực kỳ khoan khoái.

Trình Linh Tố dùng móng tay khắc vào vây nển một vết rồi bảo Hồ Phỉ :

-Đại ca coi chừng giùm đừng để gió thổi tắt cây nến. Khi nào cháy tới đường vạch là thổi tắt nến đi.

Cô cầm quạt đưa cho Hồ Phỉ, đứng người lên quan sát bốn mặt lắng nghe động tĩnh.

Hồ Phỉ khẽ quạt khói vào huyết động.

Trình Linh Tố đi quanh một vòng tròn ở ngoài xa hơn mười trượng không thấy có gì khác lạ. Cô ngồi xuống tảng đá tròn nói :

-Người dẫn chó sói đến xéo nát vườn hoa của tiểu muội đêm này là Tiểu Thiết con trai của nhị sư ca,

Hồ Phỉ "ủa " lên một tiếng hỏi :

-Gã cũng ở dưới này ư ?

Chàng vừa nói vừa trở vào lỗ thông hơi.

Trình Linh Tố cười đáp :

-Phải rồi. Chúng ta phải phí công phu mới cứu gã được. Trước hết làm cho sư ca sư tỷ ngất đi thì hành động mới không bận rộn chân tay.

Hồ Phỉ ồ một tiếng bụng bảo dạ :

-Té ra là thế.

Trình Linh Tố nói tiếp :

-Nhị sư ca và tam sư tỷ có một kẻ đối đầu họ Mạnh. hấn đến Động Đình Hồ đã nửa năm, phí bao nhiêu tâm lực mà không giải được chất độc ở cây Huyết Lạp nên không đánh vào được Dục Vương Trang được tiểu muội trồng hoa lam là một thứ khắc tinh của Huyết Lạp. Nhị sư ca thủy chung không hay gì hết. Mãi đến lúc đại ca cùng Chung nhị gia cài hoa lam tiến vào không sợ chất độc y mới phát giác.

Hồ Phỉ chợt nhớ điều gì nói :

-Phải rồi ! Tại hạ cùng Chung nhị ca lúc dời khỏi nơi đây, vắng vắng nghe trong nhà sắt có tiếng người la hoảng " ô hay ! ", chắc là vì thế.

Trình Linh Tố gật đầu đáp :

-Chất độc giống Huyết Lạp không có thuốc nào giải được chỉ người nào thường ăn những hạt giẻ mới không bị chất độc ở cây giẻ xâm nhập vào. May mà giống Huyết Lạp tuy độc ghê gớm nhưng khó lòng hại người và súc vật vì lẽ nơi nào có

cây lật mọc là trong vòng mười bộ cây cỏ không mọc được, sâu kiến cũng biệt tích, hễ ngó đến là biết ngay.

Hồ Phỉ nói :

-Thảo nào xung quanh Dược Vương Trang này không có một tắc cỏ. Tại hạ đã bị mồm ngựa cũng không tránh được chất độc. Nếu tại hạ không được cô nương tặng hoa lam...

Chàng nói tới đây lại nhớ đến những chuyện xảy ra không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ :

-Trách nào trên chốn giang hồ mỗi khi nhắc tới Độc Thủ dược Vương ai cũng biến sắc. Chung nhị ca hết sức đề phòng chẳng phải là không nguyên nhân.

Trình Linh Tố nói theo :

-Hoa lam của tiểu muội là một thứ giải dược mới tìm được, may mà đại ca không rẻ bỏ, giữa đường không vứt đi.

Hồ Phỉ mỉm cười đáp :

-Thứ hoa này rất kiều diễm, tại hạ thích nó lắm.

Trình Linh Tố nói :

-Nếu nó không đẹp chắc đại ca đã liệng đi rồi, phải không ?

Hồ Phỉ ầm ừ không biết đáp thế nào.

Chàng nghĩ thầm :

-Giả tử hoa lam mà xấu xí chưa chắc mình đã cất vào trong bọc. Phải chăng vì nhờ bông hoa xinh đẹp mà cứu được tánh mạng cho hai người ?

Hồ Phỉ đang mãi ngấm nghĩ thì cơn gió thổi tới, chàng không giơ tay quạt ra che gió. Cây nến đang cháy tạt đu tạt lại một cái rồi tắt liền.

Chàng hốt hoảng khẽ la :

-Trời ơi !

Vội móc hoả tập toan quạt lên thắp nến bỗng nghe Trình Linh Tố ở trong bóng tối lớn tiếng :

-Thôi được ! Bấy nhiêu cũng đủ rồi.

Hồ Phỉ nghe giọng nói của cô có ý không vui, chàng tự trách :

-Cô bảo ta làm việc gì ta cũng không làm được đến nơi, tựa hồ mình quá coi thường chẳng chịu để tâm.

Chàng liền xin lỗi :

-Tại hạ có điều không phải. Chẳng hiểu tại sao đêm nay tại hạ như người mất hồn.

Trình Linh Tố lẳng lặng không nói gì.

Hồ Phỉ lại nói :

-Tại hạ đang nghĩ tới câu nói của cô, không ngờ cơn gió thổi đến một cách đột ngột. Linh cô nương ! Lúc cô cho hai bông hoa lam, tại hạ chưa biết là vật cứu mạng nhưng đã là vật của người ta tặng, dĩ nhiên mình phải trịnh trọng thu cất.

Trình Linh Tố ghe giọng nói thành khẩn. Nàng " ồ " một tiếng rồi không nói gì nữa.

Trong bóng tối hai người ngồi đối diện một lúc. Hồ Phỉ lại lên tiếng :

-Tại hạ mất cha mẹ ngay từ thuở nhỏ, chưa ai cho cái gì bao giờ.

Trình Linh Tố đáp :

-Phải rồi ! Tiểu muội cũng không có gia nương từ thuở nhỏ mà vẫn sống được đến ngày nay.

Cô thắp đèn lồng lên, đặt khối đá vít lỗ thông hơi rồi nói :

-Quay về đi !

Hồ Phỉ liếc mắt ngó trộm thấy dường như cô không có ý ức mình, chàng không dám hỏi nữa, lẻo đẻo theo sau.

Hai người về đến trước nhà sắt, thấy gã thợ rèn ngồi dưới đất đang hút thuốc lá.

Trình Linh Tố nói :

-Vương đại thúc ! Phiền đại thúc đục những kẽ hở ra.

Người thợ rèn không hỏi gì cả, lấy đục sắt búa đập choang choảng. Trong khoảng thời gian chừa ăn xong một bữa cơm, hẳn đục xong những kẽ hở.

Trình Linh Tố bảo hẳn :

-Mở ra !

Người thợ rèn đục bên này mấy cái, bên kia mấy cái rồi dùng lưỡi đục nảy lên.

Choang một tiếng. Một tấm thiết bản lớn rớt xuống để lộ cái cửa cao sáu thước rộng ba thước.

Người thợ rèn dường như đã hiểu rõ cách cấu tạo tòa nhà này như bàn tay để trước mắt. Không hiểu hẳn kéo ở đâu ra một cái thang sắt từ trên cửa thông xuống.

Trình Linh Tố nói :

-Chúng ta bỏ hoa lam ở bên ngoài.

Ba người cũng cầm bó hoa lam liệng xuống đất.

Trình Linh Tố toan theo thang sắt đi xuống, bỗng cô rít hơi rồi hỏi :

-Hồ đại ca ! Sao trong mình đại ca còn bó hoa lam? Đừng đem vào trong nữa.

Hồ Phỉ ồ một tiếng rồi móc trong bọc ra cái túi vải. Chàng vừa mở túi vừa nói :

-Mũi cô nương thính quá. Tại hạ để hoa trong túi mà cô còn ngửi thấy.

Trong túi vải đựng cả Quyển Kinh Dao Phổ cũng những đồ vật vãnh. Ban ngày Trình Linh Tố cho chàng bông hoa lam cũng bỏ vào đây, bây giờ hoa kho héo rồi.

Hồ Phỉ lấy ra đặt xuống tấm thiết bản dùng làm cánh cửa.

Trình Linh Tố thấy chàng cất bông hoa trịnh trọng, biết lời chàng vừa nói là sự thực, cô rất đổi hoan hỷ mỉm cười đáp :

-Đại ca quả không lừa gạt ai.

Hồ Phỉ ngơ ngác nghĩ bụng :

-Ta lừa gạt cô làm gì ?

Trình Linh Tố trở vào cửa sắt nói :

-Người trong nhà này ngày thường ăn Huyết Lật quen rồi. Hoa lam là khắc tinh khiến họ không chịu được.

Cô cầm đèn lồng tiến vào trong nhà.

Hồ Phỉ cùng Vương Thiết Tượng cũng theo xuống.

Đi hết cây thang sắt thì đến đường hầm lại chuyển qua hai khúc quanh vào tới tiểu sảnh đường.

Trên tường treo những bức thư họa cùng đối liên. Bàn ghế trong nhà bằng thứ trúc Tương Phi. Cách trần thiết rất trang nhã.

Hồ Phỉ thở dài nghĩ bụng :

-Khương Thiết Sơn tướng mạo thô lỗ mà ở căn nhà như cửa một vị tú tài.

Trình Linh Tố chân không dừng bước đi thẳng vào phía sau.

Hồ Phỉ theo cô vào đến căn phòng giống như nhà bếp. Chàng vừa ngó thấy cảnh tượng nơi đây đã giật mình kinh hãi : Khương Thiết Sơn và Thiết Thước nằm lăn dưới đất, không hiểu còn sống hay đã chết rồi. Lúc quạt khói ngọn nến chế bằng Thất Tâm Hải Đường chàng đã tiên liệu tất xảy ra tình trạng này nên chẳng lấy chi làm lạ. Lạ ở chỗ một thanh niên lửa lò thân thể ngồi ở trong chảo nước nóng. Hơi nước trong chảo bốc lên không ngớt tỏa ra dù nước chưa sôi nhưng cũng nóng lắm, không chừng gã cũng chết rồi. Hồ Phỉ cất bước lại gần toan kéo thanh niên ra khỏi chảo nước thì Trình Linh Tố la lên :

-Đừng động vào gã ! Đại ca thử coi xem người gã còn có áo quần gì không ?

Hồ Phỉ thò đầu ngó vào trong chảo đáp :

-Y chỉ mặc một cái quần đùi.

Trình Linh Tố hơi đỏ mặt lên, cô gạt đầu tiến lại gần sờ mũi gã rồi nói :

-Đại ca cho thêm củi vào bếp.

Hồ Phỉ giật bắn người lên, ngó lại thanh niên kia, nhận ra chính là gã đã dẫn bày sới đến xéo nát vườn hoa lam. Gã nhắm mắt lại, miệng há hốc ra. Bộ ngựa trắng kiện hầy còn thoi thóp. Quả nhiên gã chưa chết nhưng đã ngất đi không biết gì nữa. Chàng hỏi :

-Phải chăng là Tiểu Thiết con các vị đây ?

Trình Linh Tố đáp :

-Đúng rồi ! Tệ sư ca và sư tỷ muốn trục độc khí ra khỏi người gã nhưng không có phấn hoa Hải Đường thì không trị được.

Bây giờ Hồ Phỉ mới yên lòng. Chàng thấy thế lửa trong bếp nhỏ bé liền chất thêm củi nhưng chàng vẫn sợ nước nóng quá. Tiểu Thiết không chịu nổi nên không dám cho nhiều.

Trình Linh Tố cười nói :

-Cho thêm ít củi nữa, không đun kỹ không được.

Hồ Phỉ theo lời lại bỏ mấy thanh củi nữa vào bếp.

Trình Linh Tố thò tay vào trong chảo để coi nước nóng lạnh thế nào. Cô lấy trong bọc ra một bình thuốc nhỏ đổ chút phấn vàng ra bôi vào mũi Khương Thiết Sơn và Thiết Thước.

Sau một lúc, hai người hắt hơi mấy cái rồi mở bừng mắt ra thấy Trình Linh Tố tay cầm bầu múc nước nóng trong chảo ra rồi lại kín nước lạnh đổ vào.

Hai vợ chồng Khương Thiết Sơn đưa mắt nhìn nhau. Ban đầu hai người vừa kinh hãi vừa tức giận nhưng sau lộ vẻ vui mừng nghĩ bụng :

-Y đã ra tay giải cứu thì đứa con độc nhất của mình có thể vẫn hồi được.

Hai người đứng yên lặng không nói gì mà trong lòng nổi lên nhiều ý nghĩ khôn tả, miệng lẩm bẩm :

-Đứa con yêu của ta hiển nhiên trúng phải độc thủ của y, bây giờ y lại đến giải cứu. Tạ ơn y là không đáng nhưng nếu y không giải cứu thì con mình không sống được. Hơn nữa y là tiểu sư muội của mình mà thằng con mình còn nhiều tuổi hơn cả y. Ai ngờ sư phó lòng dạ thiên tư, truyền thụ cho y một bản lãnh cao thâm hơn mình. Trong một đêm bị y kiềm chế như người bị cột chân tay không còn đất để trả đũa.

Trình Linh Tố thấy nước bốc hơi nhiều lại múc nước nóng ra cho nước lạnh vào.

Khương Thiết Sơn trúng độc bị hành hạ khổ sở, bây giờ phải trực độc ra.

Trình Linh Tố đột nhiên nhìn Vương Thiết Tượng nói :

-Nếu không động thủ thì không trả thù được nữa.

Wương Thiết Tượng dạ một tiếng lượm một thanh củi nhằm đầu Khương Thiết Sơn đánh xuống.

Khương Thiết Sơn cả giận quát :

-Người làm gì thế này ?

Hắn nắm lấy thanh củi toan đánh trả. Thiết Thước vội hô :

-Thiết Sơn ! Bữa nay chúng ta phải cầu cạnh sư muội mà không chịu nổi mấy đòn ư ?

Khương Thiết Sơn thộn mặt ra tức giận quát nói :

-Được rồi !

Hắn buông tay ra.

Wương Thiết Tượng cầm thanh củi đánh xuống. Khương Thiết Sơn không né tránh cũng không đỡ gạt, lại ngẩng đầu lên cho hắn đập vào.

Vương Thiết Tượng thóa mạ :

-Người đoạt điền địa của lão gia lại bức bách lão gia chế tạo tòa nhà sắt này, còn đánh gãy ba rễ xương sườn của lão gia, phải nằm lỳ trên giường hàng nửa năm. Quân chó đẻ kia ! Không ngờ lại có ngày nay.

Hắn thóa mạ một câu lại cầm thanh củi giáng mạnh một đòn.

Hắn làm thợ rèn nện sắt đã quen. Tuy không hiểu võ công nhưng cánh tay hắn sức lực cực kỳ mãnh liệt. Hắn đánh gãy liền mấy thanh củi.

Khương Thiết Sơn thuỷ chung không trả đòn, nghiêng răng chịu đựng.

Hồ Phi nghe tên thợ rèn họ Vương thóa mạ biết là hắn đã bị vợ chồng Khương Thiết Sơn lấn át cực kỳ khổ sở. Bữa nay Trình Linh Tố xử đạo công bằng cho hắn trả oán. Đây là một cử động khiến chàng khoan khoái.

Vương Thiết Tượng đánh gãy ba thanh củi thấy Khương Thiết Sơn đầu mặt sưng vù chỗ xanh chỗ tím, vẫn nghiêng răng chịu đựng không rên một tiếng. Hắn vốn là người lương thiện nay được trả oán hả giận. Tuy ngày trước hắn bị cha con họ Vương đánh đập tàn nhẫn hơn nhiều nhưng hắn trả đòn như vậy là đủ. Hắn liệng thanh củi xuống nhìn Trình Linh Tố chấp tay nói :

-Trình cô nương ! Bữa nay cô nương giúp giùm tại hạ trả thù, ơn đức này khó lòng báo đáp.

Trình Linh Tố đáp :

-Đại thúc bất tất phải đa lễ.

Cô quay lại hỏi Tiết Thước :

-Tam sư tử ! Các vị trả lại điền địa cho Vương đại thúc và từ này nể mặt tiểu muội đừng kiếm y để báo thù được không ?

Tiết Thước cất giọng trầm trầm đáp :

-Chúng ta vĩnh viễn không bước chân vào tỉnh Hồ Nam nữa. Vả lại trường hợp này khiến bọn ta vĩnh viễn không quên.

Trình Linh Tố nói :

-Hay lắm ! Vậy xin cứ thế. Vương đại thúc ! Đại thúc cứ về trước đi, ở đây không còn việc gì nữa.

-----oO-----